

1

Op de dag dat we aankwamen, dacht ik dat ik haar leven had gered.

Mijn vader reed langzaam Marwood Forest in, op weg naar Leisure World, het grootste sportvakantiecomplex van Europa en – naar mijn mening – de vreselijkste klotemplaats op aarde. ‘We moeten er even tussenuit, Daniel,’ zei hij. ‘Het is maar voor een weekje.’

‘Een weekje?’ Ik schudde mijn hoofd.

‘Zo lang is het niet,’ zei hij. ‘En tijd samen is juist wat we nodig hebben.’

Tijd. Dat was het enige waar mijn familie – of wat er nog van over was – over sprak. Geef het wat tijd, dan wordt het makkelijker. Er moet gewoon wat tijd overheen gaan. Tijd voor onszelf. Tijd met elkaar. Een tijdje weg van school.

‘Trouwens,’ zei pap, terwijl hij zijn trainingsjack gladstreek, ‘het is een prima plek om weer wat gezonder te worden.’

‘Ik ben gezond. Er is niets mis met me.’ Ik was nogal gevoelig als het over mijn gewicht ging.

Mijn vader maakte dat gebaar van hem, waarbij hij zijn hoofd naar achteren houdt en vervolgens met zijn hand over de korte haartjes in zijn nek strijkt. Het was net of hij zichzelf wurgde. Dat had hij niet altijd gedaan. Het was iets nieuws, net als zijn obsessie voor groenteteelt en huilen.

We reden het grootste parkeerterrein op dat ik ooit had gezien. Metaal en glas schitterden in het zwakke zonlicht.

‘Ik weet dat er met jou niets mis is, jongen,’ zei mijn vader. ‘Ik had het over mezelf.’

We stapten uit de auto en begonnen onze bagage uit te laden. Auto’s mochten het terrein niet op; volgens de brochure zouden we met een ‘elektrische wagen’ naar ons huisje worden vervoerd. Ik zag er een staan bij de receptie. Het leek op een groot uitgevallen golfkarretje.

‘We hebben gewoon wat gezonde buitenlucht nodig. Dat hebben we thuis niet,’ zei mijn vader.

‘Televisie hebben we thuis niet,’ merkte ik op – en meteen wenste ik dat ik het niet had gedaan. Het klopte dat pap de tv niet had vervangen, maar ik was degene die het toestel kapot had gemaakt.

We liepen naar het elektrische karretje. Mijn vader hield zijn sporttas zo stevig vast dat het bloed uit zijn vingers wegtrok, waardoor de haartjes op zijn huid nog donkerder leken. Hij was stil geworden, wat nooit een goed teken was.

‘Pap?’

‘Er is een tv in ons huisje. Ik heb een blokhut gereserveerd, Comfort Plus. Die is niet zo luxe als de Comfort Deluxe; zoals je weet zitten we krap. Maar je zult geen tv nodig hebben, want ze doen hier aan zo ongeveer alle sporten die je kunt verzinnen.’

‘Dat zijn er drie,’ reageerde ik, ‘en ik haat ze allemaal.’

We waren bij het wagentje aangekomen. Mijn vader gaf de man achter het stuur het nummer van ons huisje en overhandigde hem de bagage. Toen wendde hij zich weer tot mij.

‘Misschien ontdek je deze week de sport die je leuk vindt, waar je goed in bent.’

Ik schudde langzaam mijn hoofd.

‘Nou ja,’ zei hij. ‘Er is tv.’

Ik ging voor in het wagentje zitten, naast de bestuurder – een oude man met een grijze baard – terwijl mijn vader achterin bij de tassen plaatsnam. Hij probeerde luchthartig te doen over de herfstwind die door de open zijkanten naar binnen blies. ‘Welkom in de vrije natuur!’ schreeuwde hij en hij snoof tevreden een diepe teug boslucht op.

In de verte zag ik een Starbucks.

Leisure World was natuur met een hek eromheen, een sportcomplex met winkels en restaurants, midden in de bossen. De gasten logeerden in houten blokhutten, houten huizen of geschakelde villa’s, afhankelijk van hoe rijk ze waren, en er fietsten hele gezinnen in trainingspak langs. Er was zoveel nylon en zoveel hout bij elkaar dat één lucifer een brand kon veroorzaken die zelfs vanuit de ruimte zichtbaar was. In de verte stond een enorme koepel: een verwarmd ‘tropisch zwemparadijs’, oftewel een zwembad met golfslag, palmbomen en stroomversnellingen. Ik had het in de brochure zien staan; het was de topattractie van Leisure World.

Ik zou het tegenover mijn vader nooit hebben toegegeven, maar er ging iets van opwinding door me heen toen we de voetbalveldjes van gravel en de tennisbanen achter ons lieten en dieper het bos in reden. Door de schaduwen van de hoge, aangeplante dennenbomen werd het in het golfkarretje donkerder. Ik meende een aanhoudende lage zoemtoon te horen. Hier kon je – als je je best deed – de plastic onzin van Leisure World vergeten en je concentreren op het donkere hart van de bossen. Zodra de duisternis inviel, zouden allerlei wezens wakker worden.

En over duizend jaar, wanneer ieder laatste lid van deze

gelukkige vakantievierende gezinnetjes dood en begraven was, zou de natuur het hier weer overnemen. Klimop zou de kleine blokhutten overwoekeren en dikke wortels zouden door de vloeren breken. Het water in het tropische paradijs zou groen worden en vol vis zitten. Vogels zouden schreeuwen in de palmbomen, en vossen zouden de keukenkastjes leegroven en door de restaurants sluipen.

‘Daniel!’ riep mijn vader. ‘Heb jij het plantenvoedsel gezien?’ Hij had zich over de bagage gebogen en rommelde in de tassen, op zoek naar de voeding voor zijn geliefde tomatenplant.

Ik gaf geen antwoord, want er was een meisje midden op de weg gestapt. Ze droeg een badpak met daaroverheen een rode sweater met capuchon. Haar natte haren zaten in de war. Ik keek naar de oude man die het elektrische wagentje bestuurde en wachtte tot hij zou afremmen. Dat deed hij niet; het meisje bleef staan.

‘Gaat u niet...?’ vroeg ik de oude man.

‘Wat?’ zei hij.

We waren nog maar vijf meter bij haar vandaan, toen ik het stuur beetpakte en het met een ruk naar links trok. We misten het meisje op een paar centimeter, maar reden dwars door een houten hek, waarna het wagentje op zijn kant viel. De wereld leek te kantelen en ik sloeg met mijn hoofd tegen het dashboard. Toen het wagentje tot stilstand was gekomen, lag ik op mijn rug en keek op naar een gigantische eik.

De bestuurder was boven op me beland en toonde zich verre van blij. ‘Waar ben jij godverdomme mee bezig?’ riep hij.

‘Waar was ú mee bezig?’ vroeg ik. ‘U reed dat meisje bijna aan.’

‘Welk meisje?’ schreeuwde hij.

Ik klauterde onder de oude man vandaan en keek naar de weg. Er was niemand; alleen mijn vader, die zijn hoofd schudde en de tomatenplant tegen zich aan drukte.

2

‘Wat was daar nou aan de hand, Daniel?’ vroeg mijn vader toen we de rest van de weg naar onze blokhut lopend aflegden.

‘Die vent stond op het punt een meisje aan te rijden,’ antwoordde ik.

‘Volgens hem was er niemand.’

‘En wie wou jij geloven?’

‘Nou ja, gezien jouw recente staat van dienst...’

‘Wat? O, bedankt.’

‘Luister, jongen, dit is precies het soort gedrag waarvan ik hoopte dat je het op deze vakantie thuis zou laten. Die oude man had wel dood kunnen zijn. We hadden allemaal dood kunnen zijn.’

‘Het was een gólfkarretje. Niemand gaat dood bij een ongeluk met een golfkarretje.’

Ik dacht weer aan het meisje op de weg. Van haar schouders waren dunne sliertjes stoom opgestegen. Ik had eerder hallucinaties gehad. Het hoorde allemaal bij het gedrag waarvan mijn vader hoopte dat ik het hier achterwege zou laten. Maar hij had zo zijn eigen gedrag sinds mam vertrokken was. Dat speelde zich voornamelijk af rond de Star and Sailor, de pub waar hij videospelletjes speelde en negen halve liters bier dronk, om vervolgens thuis te komen met een gebroken neus en chilisaus op zijn shirt. ‘Even losgaan’ noemde hij dat.

We kwamen aan bij onze Comfort Plus-blokhut. Die was klein en donker en lag in de schaduw van een enorme ceder. De blokhut had één groot en één klein raam. Het zag eruit alsof iemand ons huisje een dreun op het gezicht had verkocht.

Terwijl we onze tassen naar binnen brachten, fietsten twee vrouwen in tenniskleding de oprit van de blokhut naast die van ons op. Ze waren iets jonger dan mijn vader en hadden beiden dezelfde springerige krullen en dezelfde brede glimlach. Zussen. Pap tilde voorzichtig de kerstomaatenplant op. Ik voelde me al gegeneerd dat hij het ding had meegenomen, dus toen ik hem in het openbaar tegen de plant zag praten alsof het een klein kind was, zakte ik bijna door de grond.

‘Welkom in Leisure World,’ zei een van de vrouwen plechtig. Ze bedoelde het sarcastisch.

‘Waar je nooit meer weg wilt,’ vulde de andere aan. ‘Dit is Chrissy en ik ben Tash.’

Chrissy was de kleinste en had al wat grijze haren. De jongste, Tash, droeg strakke kleren en een kostbaar uitziende armband.

‘Ik ben Daniel!’ Ik keek naar mijn vader, maar had geen flauw idee wat ik moest zeggen, aangezien hij over de tomatjes streek alsof het parels van een onbetaalbaar halsnoer waren.

‘Ik ben Rick,’ zei hij zonder op te kijken. Hij noemde zich nog maar net een maand Rick en ik voelde er nog altijd een lichte huivering bij. Vroeger heette hij Richard.

‘Hallo,’ zei Tash. ‘Zijn jullie hier al eerder geweest?’

‘Nee,’ antwoordde mijn vader.

‘Voor ons is het ook de eerste keer. We zijn hier om eens goed in vorm te raken.’ Ze zei het met een glimlach en het

leek me overduidelijk dat ze naar complimentjes zat te vis-sen, want ze waren alle twee graatmager.

Ik wachtte tot mijn vader de gewenste reactie zou geven, 'Oké,' zei hij.

'En wat brengt jullie naar Leisure World?' vroeg Tash.

Mijn vader hield de pot boven zijn hoofd en bestudeerde de onderkant. 'We moesten er gewoon even uit,' antwoordde hij. 'Weg van huis.'

'O,' zei Chrissy. 'Juist.'

De sfeer werd ongemakkelijk. 'Het is eigenlijk vooral voor de tomaten,' zei ik. 'Ze zijn in geen eeuwen op vakantie geweest.'

Beide vrouwen lachten luid en Chrissy legde een hand op mijn arm. 'Mooi zo,' zei ze. 'Zeg, als jullie iets nodig hebben of zin hebben in een dubbelpartijtje, dan klop je gewoon maar even aan.'

'Dank je,' zei ik, want pap zei niets. 'Weten jullie misschien waar je hier lekker kunt eten?'

De zussen keken elkaar aan.

'Je hebt natuurlijk alle gebruikelijke zaken, maar ik vind eigenlijk het pannenkoekenhuis bij het strand het leukst,' zei Chrissy.

'Het is niet echt een strand, Chrissy,' zei Tash lachend.

'Oké,' gaf Chrissy toe. 'Er is een restaurant waar je pannenkoeken kunt eten, op het opgespoten stuk zand langs het kunstmatige meer. Of je kunt gewoon bij ons komen eten. We houden een herfstbarbecue.'

Tash wees naar de tomatenplant. 'Jullie zouden voor de salade kunnen zorgen.'

'Dat pannenkoekenhuis klinkt prima,' zei mijn vader terwijl hij met de plant naar binnen liep.

Ik volgde hem.

‘Dag,’ zeiden ze.

‘Dag,’ antwoordde ik.

Mijn vader was al snel nadat mam ons had verlaten begonnen met het kweken van groente, en de tomatenplant was zijn grote trots. Het was de eerste plant die hij kocht na haar vertrek en hij vond hem veel te waardevol om thuis te laten. ‘De smaak van het Middellandse Zeegebied,’ zei hij altijd. En dat uit de mond van een man die zich niet eens een vakantie in Nottinghamshire kon veroorloven.

Hij zette de tomatenplant bij het keukenraam en plaatste er een paar scheerspiegels omheen om het zonlicht te weerkaatsen. Daarna pakte hij een babyflesje met regenwater dat hij thuis had verzameld en begon de rijpe, volle vruchten te besproeien. ‘Je geeft liefde en aandacht aan zo’n plant,’ zei hij, niet voor het eerst, ‘en daarvoor geeft hij je alles terug wat hij in zich heeft.’

Hij had het hele eind gereden op zijn Havaianas, met sokken, en nu hij de slippers had uitgetrokken, zat er in de stof bij zijn grote teen een diepe groef, waardoor zijn voeten eruitzagen als hoeven.

‘Ze leken wel aardig,’ zei ik.

‘Wie?’ vroeg hij.

‘Die vrouwen. De buren.’

‘Lesbisch,’ bromde hij.

‘Pap, het zijn zussen!’

Hij haalde zijn schouders op. ‘En trouwens,’ ging hij verder, ‘ik zit echt niet te wachten op flauwe grappen van jou over de tomatenplant, zeker niet waar anderen bij zijn, dank je vriendelijk. Er is ook nog zoiets als loyaliteit aan je familie, weet je, al verwacht ik niet dat...’

Zijn stem stierf weg en ik wist dat het was omdat hij op

het punt stond iets te zeggen over mam, of misschien wel over mij. Ik wilde dat hij het gewoon deed. Alles was beter dan die nepglimlach. De glimlach zei: het was niet jouw schuld, jongen. Wat, vanzelfsprekend, betekende dat het dat wel was.

Ik bekeek de blokhut – een boel nephout, een paar harde banken met zulke drukke patronen dat de vlekken er handig door gemaskeerd werden – terwijl mijn vader de rest van onze spullen haalde. Ik nam aan dat de tv ergens in een van de kastjes stond. Leisure World garandeerde een ongestoorde slaap in het geluiddichte huisje (iedereen houdt van de natuur, maar je wilt er natuurlijk niet door gewekt worden) en toen pap de deur dichtdeed, klonk het alsof de ruimte vacuüm werd getrokken; ik voelde mijn ogen een centimeter mijn hoofd uit ploppen.

‘Oké,’ zei hij met een blik op zijn horloge. ‘We halen eerst onze fietsen, gaan daarna even langs bij het tropische zwembad voor een snelle duik en kijken dan of we dat pannenkoekenrestaurant kunnen vinden, goed? Fantastisch.’

3

Op het terrein van Leisure World verplaatste je je dus niet per auto, maar lopen deed je ook niet. Je fietste. Als je een klein jongetje was, reed je op een rode crossfiets. Als je een volwassen man was, kreeg je een mountainbike. Mensen van mijn formaat moesten zich behelpen met een omafiets: een wit met roze meisjesfiets, zonder stang maar wel met een mandje aan het stuur. Om eerlijk te zijn had ik me er al bijna bij neergelegd dat ik eruitzag als een idioot.

‘Kan ik geen crossfiets krijgen?’ vroeg ik.

‘Dat is een kinderfiets,’ merkte mijn vader op.

‘Veiligheidsvoorschriften,’ zei de fietsenman.

‘Bij deze jongen hier geldt: hoe meer veiligheidsvoorschriften, hoe beter,’ zei mijn vader tegen de fietsenman. ‘Hij is een gevaar voor zichzelf en voor anderen.’

Dat was een citaat uit het rapport dat school had opgestuurd. De fietsenman bekeek me opeens met iets van respect.

We namen de fietsen mee en reden weg als een echtpaar.

Een deel van de koepel was altijd te zien, maar nu, terwijl we erheen fietsten, zagen we de bomen een voor een wijken en werd hij in volle glorie zichtbaar. De buitenkant van de koepel was gemaakt van enorme zeshoeken versterkte kunststof en je kon erdoor naar binnen kijken.

We stapten van onze fietsen en keken naar de kinderen

die zich als dollen van de glijbaan stortten en in de 'stroomversnelling' terechtkwamen: een gedeelte waar een kunstmatige stroming in het water was gemaakt. Ik was al een week of twee niet naar school geweest, maar nu was het voor iedereen vakantie, dus waren er veel kinderen. Het was vreemd om weer zoveel mensen van mijn eigen leeftijd te zien. Jonge mannen gleden achter elkaar door de stroomversnelling, als in een rij bij de supermarkt; ze zagen er heel serieus en doelgericht uit terwijl ze zich door de stroming lieten meevoeren. Ik keek naar hun gezichten en – natuurlijk – hun lichamen. Echte palmbomen hingen over de neprotsen langs de rand van het water. Je kon hierbuiten het gedempte geschreeuw horen.

'Ik heb trek,' zei ik.

'Echt niet,' zei mijn vader. 'Het is pas zes uur. Laten we naar binnen gaan, even zorgen voor een serieuze eetlust. Het ziet er geweldig uit.'

'Ik heb niet zo'n zin om te zwemmen.'

'Je hoeft niet te zwemmen. Kijk. Er zijn ligstoelen.' Mijn vader wees naar een gedeelte met een houten vlonder, waar een groep jongens in zwembroek stond te kletsen met twee meisjes in bikini. De meisjes dronken milkshakes door een rietje en probeerden niet te lachen.

'Je kan alleen even zonnebaden,' opperde mijn vader.

'Ik kan niet zónnebaden,' antwoordde ik, 'want de zon is buiten.'

'Blijft dit zo doorgaan, Daniel? De hele vakantie lang?'

Ik wendde mijn gezicht af.

'De meeste kinderen zouden er heel wat voor overhebben om hier te zijn. Verdomme, ik vraag je toch niet om je shirt uit te trekken?'

'Jezus, pap.'

Er fietsten andere gezinnen langs.

‘En al deed je dat wel, dan nog zou er niemand naar je kijken,’ zei mijn vader. Toen stopte hij met praten.

Ik staarde omlaag naar het t-shirt dat om mijn zachte lichaam spande. Wanneer ik er nu aan terugdenk, vermoed ik dat hij het aardig bedoelde. Hij wilde waarschijnlijk zeggen dat mensen het veel te druk hebben met hun eigen zaken om een jongen met zijn overgewicht te pesten. Er waren echter twee problemen met zijn opmerking. Ten eerste wist ik uit ervaring dat hij ongelijk had. Mensen kijken wél. Ze zien het wel. Ten tweede, hoe erg was het met mij gesteld als dat het beste was waarop ik kon hopen: dat mensen niet naar me zouden kijken?

‘Ik ga terug naar het huisje.’ Ik keerde mijn fiets en liep weg, maar voelde achter mijn rug het volle gewicht van zijn verdriet. Hoewel ik eigenlijk degene zou moeten zijn die overstuur was, wist ik dat iets als dit hem vreselijk kon raken. Voor je het wist, was hij een week lang aan het huilen of – veel erger nog – aan het drinken.

Dus draaide ik me weer om.

Hij verborg zijn gezicht in zijn handen. Zijn voeten leken aan de grond vastgegroeid en de fiets steunde tussen zijn benen.

‘Pap,’ zei ik.

‘Ja.’

‘Kunnen we gewoon alleen naar het pannenkoekenhuis gaan? Misschien heb ik morgen wel zin om te zwemmen.’ Ik wachtte even.

Uiteindelijk haalde hij zijn handen van zijn gezicht. Daar was die glimlach weer, triester dan ik ooit had gezien.

‘Natuurlijk kan dat, Daniel.’

4

Het pannenkoekenhuis leek op zo'n Amerikaanse *diner* die je wel in films ziet. Het was een rond, wit gebouw met aan alle kanten grote ramen, zodat de gasten een fraai uitzicht hadden op het meer. Het stond op het nepstrand en terwijl we ernaartoe liepen, voelde ik het zand in mijn schoenen sijpelen.

Het uitzicht over het meer was rustgevend. Toen ik over het water uitkeek, voelde ik mijn temperatuur dalen en mijn hartslag rustiger worden. Een. En. Twee. En. Drie. En.

Er voeren nog maar een paar bootjes; de meeste ervan waren op weg naar de kleine haven met houten steigers. Ik kon de bodemloze diepte van het water bijna voelen in mijn maag. Het meer was omzoomd met bomen en je kon de overkant nauwelijks zien, alleen een paar lichtjes in de huisjes. Op het strand stond een bord: STRENG VERBODEN TE ZWEMMEN. Klonk gezellig.

'Kom dan, als je nog mee wilt,' zei mijn vader terwijl hij de deur opendeed.

In het pannenkoekenhuis klonken The Beach Boys uit de stereo.

'Ha, dus iedereen is aan het surfen, hè Daniel?' zei mijn vader. 'Iedereen behalve wij.' Hij gaf me een klap op mijn arm. Het maakte een kletsend geluid en was iets te hard om voor een speelse tik te kunnen doorgaan.

Ik bestelde een pannenkoek met kaas en champignons en voor daarna eentje met ijs en kersen.

Mijn vader vroeg om een hamburger en koos als toetje een pannenkoek met stroop. 'Schenkt u ook alcohol?' vroeg hij aan de ober.

'We hebben een volledige vergunning, meneer,' antwoordde de ober met een gebaar naar de drankenkast achter de bar.

'Wauw. Het is echt geweldig hier. Die lesbo's hadden gelijk,' merkte mijn vader op.

'Sorry, meneer?' vroeg de ober.

'Niets. Ik wil graag een fles van uw allerbeste bier, alstublieft.'

Ik had gemengde gevoelens over de bar. Misschien zou pap me niet dwingen mee te gaan naar het tropische zwemparadijs, maar er was ook een mogelijkheid dat ik hem aan het einde van de avond terug naar de blokhut zou moeten dragen. Misschien drinkt hij niet zoveel tijdens de vakantie, dacht ik.

Vijf biertjes later begon hij weer over mam. 'Ik geef niemand de schuld,' zei hij. 'En al helemaal niet...' Hij wees naar mij. 'Niemand.'

Ik keek naar het overgebleven stuk pannenkoek op zijn bord. Het was net een vlekkerige vetrol. Ik pakte het op en stak het in één keer in mijn mond, zodat ik er tenminste niet meer naar hoefde te kijken.

Gelukkig hield pap even op met zijn verhaal. 'Denk je niet dat je wel genoeg hebt gehad?' vroeg hij.

'En jij dan?' Ik keek naar zijn lege bierglas.

Hij volgde mijn blik. 'O. Het ziet ernaar uit dat ik droogsta. Ober! Mag ik van u nog zo'n heerlijk biertje? Graag.'

Hij zette altijd zo'n belachelijk bekakte stem op als hij

aan het bier zat. Ik kon me voorstellen dat mensen hem met genoeg een dreun verkochten.

Het begon donker te worden. Ik keek door de grote ramen naar het meer, waarop het maanlicht weerkaatste. Het water sloeg in golfjes over het zand. Ik volgde de rimpelingen naar het midden van het meer en meende iets te zien, een gestalte die door het water sneed en naar de overkant in de verte bewoog.

Ik sloot mijn ogen en haalde een paar keer diep adem. Op school had ik hallucinaties gehad, vlak voordat ik doordraaide. Dat was het moment dat ze me er 'even tussenuit' hadden gestuurd. Maar nu was ik op vakantie. Waar stuurden ze je heen als je doordraaide tijdens de vakantie?

Opgelucht zag ik dat het water op het meer weer rustig was geworden, en aan de horizon was niemand te zien. Goddank.

Het pannenkoekenhuis veranderde langzamerhand in een winters strandcafé. Mensen zaten buiten aan tafeltjes onder grote straalkachels te doen alsof het zomer was, sigaretten rokend om warm te blijven. Binnen zat een groep mannen en vrouwen aan de bar te praten. Mijn vader keek hun kant op en knikte met zijn hoofd op de maat van de muziek, zonder het ritme echt te pakken te krijgen.

'Pap, ik heb hoofdpijn,' zei ik.

'O ja?' Hij leek verheugd. 'Nou, dan kan je beter naar huis gaan, Daniel. Naar de blokhut, bedoel ik. Je hebt vast geen zin om hier te blijven rondhangen met je vader. Niet als je hoofdpijn hebt.'

'Dus jij wou blijven?' vroeg ik.

'Ja, ik neem nog één laatste biertje. Een slaapmutsje. Je moet af en toe, eh... je weet wel...'

'Losgaan?'

‘Ja, dat is ’t. Losgaan.’

Ik stond op van tafel, net als mijn vader. We liepen ieder een andere kant op, hij naar de bar, ik naar de uitgang.

‘O, pap,’ zei ik.

‘Ja, Daniel?’ Hij draaide zich om en nam vast een slok van zijn bier.

‘Probeer niet te verdrinken.’

Hij lachte. ‘Ik zal het meer niet in gaan.’

Ik knikte naar zijn biertje. ‘Ik had het niet over het meer.’

Buiten was de lucht koel en fris, herfstig. Ik haalde mijn fiets uit het rek. Geen van de gasten buiten leek op te merken dat het een damesmodel was. Misschien had pap gelijk. Misschien keek er niemand naar me.

Ik kon het fietspad zien terwijl ik met de fiets aan de hand over het strand liep. De fietsen hier hadden dynamo's, dus zodra je reed, ging het licht aan. De dynamo's maakten een snorrend geluid, als krekels. Bij elk huisje stonden op het grasveld ervoor twee palen met een lampje erin. Dat was de enige verlichting op het terrein. Met het snorren van de dynamo's, de vreemde witte lampen en de voorlampen van de fietsen die door het bos zwaaiden, leek het wel een onderwaterplaneet.

Ik keek nog even achterom naar het meer. Mijn oog werd naar de top van een boom getrokken, waar ik een gestalte op een tak zag liggen, iemand in een rode sweater met capuchon, één been omlaag bungelend. Het was het meisje van de weg. Ik schudde mijn hoofd en draaide me om naar de mensen op het terras van het pannenkoekenhuis. Ze praatten en rookten en staarden in elkaars ogen. Ze hadden de gestalte in de boom niet gezien. Misschien had ik die ook niet gezien, niet echt.